23/04/2022

Η «πρώτη Ανάσταση» στην ιστορική Παλαιά Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το Μεγάλο Σάββατο 23 Απριλίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Παλαιό Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Παύλου και Πέτρου Βεροίας.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων: «Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τήν γῆν». Τήν ἠρεμία τοῦ Μεγάλου Σαββά-του, μετά ἀπό τά ἔντονα γεγονότα τῆς χθεσινῆς ἡμέρας, διακόπτουν δύο ἀντίθετες προτροπές πού ἀκού-σαμε πρό ὀλίγου. Ἡ μία τοῦ ψαλμωδοῦ Δαβίδ πρός τόν Θεό· «ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τήν γῆν». Ἡ δεύτερη τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου πρός ὅλους μας· «σιγησάτω πᾶσα σάρξ βροτεία καί στήτω μετά φό-βου».

Ἡ σιγή εἶναι ἀπαραίτητη γιά νά αἰσθανθοῦμε τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀνάγκη νά σιγήσει ὁ θό-ρυβος τοῦ κόσμου ὄχι μόνο γύ-ρω μας ἀλλά καί μέσα μας, γιά νά

ἀντιληφθοῦμε τόν Θεό, γιά νά αἰ-σθαν-θοῦμε καί νά ζήσουμε τό μέγα θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χρι-στοῦ.

Ἡ σιγή ὑποδηλώνει ὅμως συγ-χρό-νως καί τή νέκρωση, τή νέ-κρωση τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυ-να-μιῶν πού ἐπαναστατοῦν μέσα μας καί ταράσσουν τήν ψυχή μας καί μᾶς ἐμποδίζουν νά δοῦμε τήν ἀλή-θεια, νά δοῦμε τόν Θεό.

Αὐτό ἔπαθαν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι. Τά πάθη τοῦ φθόνου καί τῆς ὑποκρισίας δέν τούς ἄφη-σαν νά παραδεχθοῦν ὅτι ὁ Χριστός ἦταν ὁ Μεσσίας, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Καί τόν σταύρωσαν. Ἀλλά καί ὅταν τόν σταύρωσαν, γιά νά ἀπαλλα-γοῦν, ὅπως νόμιζαν, ἀπό ἐκεῖνον, ἦταν τόση ἡ ταραχή πού τούς προ-καλοῦσαν, ὥστε τούς ἐμπόδισαν νά κατανοήσουν ὅλα ὅσα ἀκολούθη-σαν καί ἀποδείκνυαν τή θεότητά του, καί πίστευσαν ὅτι μέ τήν κου-στωδία στόν τάφο θά μποροῦσαν νά ἐμποδίσουν τήν Ἀνάστασή του.

Γιά ὅλα αὐτά ἔχει ἰδιαίτερη σημα-σία ἡ προφητική προτροπή πού ἀκούεται σήμερα «Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τήν γῆν».

Ἡ κρίση στήν ὁποία ἀναφέρεται ὁ προφήτης καί ψαλμωδός Δαβίδ δέν εἶναι ἡ μέλλουσα κρίση, ὅταν ὁ Χρι-στός θά ἔρθει ἐν δόξῃ γιά νά κρίνει ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἡ κρίση αὐτή εἶναι μία κρίση διαφο-ρε-τική. Εἶναι μία κρίση γιά ὅλους ἐκείνους πού τόν εἶδαν νά κινεῖται ἀνάμεσά τους, νά διδάσκει, νά θαυ-ματουργεῖ καί ἀμφέβαλλαν γιά τή θεότητά του. Γιά ὅλους ἐκείνους πού τόν κατηγοροῦσαν ὅτι θερα-πεύει τά Σάββατα τούς ἀσθενεῖς, ὅτι συναναστρέφεται ἁμαρτωλούς καί τελῶνες, ὅτι ἔχει δαιμόνιο.

Γιά ὅλους ἐκείνους πού νόμιζαν ὅτι ἕνας ἀτιμωτικός θάνατος θά τούς ἀπάλλασσε ἀπό τόν ἔλεγχο πού τούς προκαλοῦσε ἡ παρουσία του, θά διασκόρπιζε τούς μαθητές του καί θά ἔσβυνε καί τή μνήμη του ἀκόμη.

Ὅλα ὅμως αὐτά πού πίστευαν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι ἦταν ἀποκυήματα τῆς κακίας τους, καί παρότι δέν ἴσχυαν, χρειαζόταν μία ἀπάντηση. Μία ἀπάντηση, ὄχι γιά νά πιστεύσουν οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι, πού δέν ἐπρόκειτο νά πιστεύσουν, ἀλλά μία ἀπάντηση πού θά ἐνισχύσει καί θά στηρίξει τούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι, ἄν καί πίστευαν στή θεό-τητα τοῦ διδασκάλου τους, δέν μποροῦσαν νά κατανοήσουν ὅλα αὐτά τά παράδοξα καί πρωτό-γνω-ρα πού ζοῦσαν, δέν μποροῦσαν νά συνειδητοποιήσουν πῶς ὁ Χριστός θά ἀνέστηνε τόν ἑαυτό του.

Ἡ ἀνάσταση, λοιπόν, τοῦ Χρι-στοῦ, τήν ὁποία ζητᾶ ὁ ψαλμωδός Δαβίδ σήμερα ἀπό τόν Θεό, εἶναι ἡ κρίση καί ἡ καταδίκη τῶν ἀνθρώ-πων πού τόν ἀμφισβήτησαν καί τόν ἀρνήθηκαν. Εἶναι ἡ κρίση καί ἡ ἀποστομωτική ἀπάντηση ὅτι δέν ἦταν ὁ Χριστός ὁ πλάνος πού κατε-δίκασαν οἱ ἀρχιερεῖς καί ὁ Πιλάτος, ἀλλά ἦταν, ὅπως ὁ

ἴδιος τό εἶχε δια-κηρύξει, «ἡ ἀλήθεια», πού ἀπε-λευθερώνει τούς ἀνθρώπους ἀπό τά πάθη καί τήν ἁμαρτία καί τούς ὁδηγεῖ στόν Θεό.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀπάντηση καί πρός ὅσους σέ κάθε ἐποχή τόν ἀρνοῦνται καί τόν συ-κοφαντοῦν, πρός ὅλους ὅσους ἀρ-νοῦνται καί συκοφαντοῦν τά θαύ-μ-ατά του, ὅπως τό θαῦμα τῆς ἀφῆς τοῦ ἁγίου φωτός, καί θέτει ὑπό κρίση τή δική τους στάση ἔναντι τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὅμως καί ἡ δικαίωση ὅσων τόν πιστεύουν καί τόν ἀγαποῦν, ὅσων τόν ἀκολουθοῦν καί ἀγωνίζονται νά τηροῦν τίς ἐντολές του. Εἶναι ἡ ἐλπίδα ὅτι ὁ Χριστός θά εἶναι μαζί μας, ὅπως μᾶς ὑποσχέθηκε, καί ὅτι, ἀνεξάρτητα ἀπό ὅσα συμβαίνουν στόν κόσμο, θά ἔχουμε τή χαρά καί τήν εἰρήνη του.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι κρίση γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους. Ἀνάλογα μέ τή θέση πού παίρνει ὁ καθένας ἀπέναντί της, ἀνάλογα μέ τή θέση πού παίρνει ἀπέναντι στόν Χριστό, κρίνεται καί ὁ ἴδιος.

Ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό, δέν ἔχου-με λόγο νά μήν ζητοῦμε μαζί μέ τόν ψαλμωδό Δαβίδ αὐτή τήν κρί-ση, ψάλλοντας θριαμβευ-τικά, «ἀνά-στα, ὁ Θεός, κρῖνον τήν γῆν», καί ἀναμένοντας νά τήν ζή-σουμε καί ἐμεῖς καί νά συναναστη-θοῦ-με καί ἐμεῖς μαζί του.